

MOTYWOWANI NADZIEJĄ

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 11 maja

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 1 Tes 4,13-18; Mt 24,27.30-31; 2 P 1,19-21; Dn 8,14; 9,20-27; Ezd 7,7-13.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I będą mówić w owym dniu: Oto nasz Bóg, któremu zaufaliśmy, że nas wybawi; to Pan, któremu zaufaliśmy. Weselmy i radujmy się z jego zbawienia!” (Iz 25,9).

Powtórne przyjście Jezusa jest jednym z głównych tematów *Pisma Świętego*. Jest tym wątkiem, który jak złota nić biegnie przez święte karty *Biblii*. Ktoś policzył, że *Stary Testament* zawiera tysiąc osiemset czterdzieści pięć nawiązań do powtórnego przyjścia Chrystusa. W dwustu sześćdziesięciu rozdziałach *Nowego Testamentu* występuje ponad trzysta nawiązań do tego wydarzenia. Mówi o nim jeden na dwadzieścia pięć wersetów. Dwadzieścia trzy z dwudziestu siedmiu ksiąg *Nowego Testamentu* nawiązują do powtórnego przyjścia Jezusa.

Gdy reformacja w Europie została zahamowana wskutek podziałów i waśni, protestantyzm zapanował mocno korzenie w Nowym Świecie, zwłaszcza na terenie Stanów Zjednoczonych, gdzie wielu niosło nadal pochodnię prawdy, w tym także dotyczącej powtórnego przyjścia Chrystusa.

Wśród nich znalazł się działający w pierwszej połowie dziewiętnastego wieku baptystyczny farmer William Miller. Na podstawie intensywnego studiowania *Biblii* doszedł do wniosku, że przyjście Jezusa jest bliskie i nastąpi za jego życia, zatem zaczął głosić to przesłanie, inicjując ruch, który — choć przeszedł wielkie rozczarowanie — doprowadził do odkrycia wielu biblijnych prawd, które obecnie i my wyznajemy.

W tej lekcji przyjrzymy się temu, jak przesłanie dotyczące powtórnego przyjścia Chrystusa napełniało radością serca ludzi wierzących na przestrzeni wieków, a także zastanowimy się, jak możemy się przygotować na to wielkie wydarzenie⁶⁰.

⁶⁰ Przeczytaj także rozdział *Amerykański reformator, Światło w ciemności, Wielkie przebudzenie religijne oraz Odrzucone ostrzeżenie*, w: Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 197-240.

Protestancy reformatorzy i koloniści przybywający do Ameryki Północnej z Niderlandów łączyli swoją nadzieję na lepszą przyszłość z powtórny przyściem Jezusa. Było to wydarzenie, o którym myśleli z radością i którego żarliwie oczekiwali. Jan Wiklif, angielski teolog, wierzył w powtórne przyście Chrystusa jako wielką nadzieję Kościoła. Jan Kalwin, twórca ewangelicyzmu reformowanego, wypowiedział się niejako w imieniu wszystkich chrześcijan, mówiąc o powtórny przyściu Chrystusa w chwale jako najbardziej szczęśliwym „ze wszystkich wydarzeń”⁶¹. Dla wiernych wyznawców Boga powtórne przyście Chrystusa jest czymś, czego pragną i oczekują, a nie powodem do lęku.

Przeczytaj J 14,1-3; 1 Tes 4,13-18; Tt 2,11-14. W jaki sposób te fragmenty Biblii dawały nadzieję chrześcijanom we wszystkich wiekach?

Nietrudno zrozumieć, dlaczego wiara w powtórne przyście Chrystusa dawała nadzieję i radość chrześcijanom wierzącym *Biblii*. Wskazuje w przyszłość, gdy nastąpi kres chorób, cierpienia i śmierci. Zapowiada koniec biedy, niesprawiedliwości i ucisku. To wydarzenie położy kres waśniom, konfliktom i wojnom. Da początek istnieniu świata pokoju, szczęścia i wiecznej wspólnoty z Chrystusem i Jego ludem.

„Prawdziwi naśladowcy Pana we wszystkich wiekach pokładali swoją nadzieję w Jego powtórny przyściu. Zbawiciel, składając na Górze Oliwnej obietnicę, że przyjdzie znowu, rozświetlił swoim uczniom przyszłość, napełniając ich serca radością i nadzieją, której nie mogły przytłumić smutek ani trudne doświadczenia. Objawienie „chwały wielkiego Boga i Zbawiciela naszego, Chrystusa Jezusa” (Tt 2,13), było błogosławioną nadzieją wśród cierpień i prześladowań. Gdy chrześcijan w Tesalonice przepełniał smutek, ponieważ składali do grobu tych, których kochali, a którzy mieli nadzieję być świadkami powrotu Pana, ich nauczyciel Paweł wskazał im na zmartwychwstanie, które nastąpi przy powtórny przyściu Zbawiciela. Wówczas ci, którzy zmarli w Chrystusie, powstaną i wraz z żywymi zostaną pochwyceni, aby spotkać się z Panem w powietrzu, »i tak zawsze będziemy z Panem. Przeto pocieszajcie się nawzajem tymi słowami« (1 Tes 4,17-18)”⁶².

Dlaczego powtórne przyście Chrystusa jest tak ważne dla naszej wiary? Skoro wiemy, że śmierć jest jak zaśnięcie (zobacz lekcję dziesiątą), dlaczego prawda o powtórny przyściu Chrystusa ma dla nas szczególne znaczenie? Dlaczego bez obietnicy powtórnego przyścia Pana bylibyśmy, jak mówi apostoł Paweł, w beznadziejnej sytuacji (zob. 1 Kor 15,15-18)?

⁶¹ Ellen G. White, *Wielki bóg*, Warszawa 2019, s. 188 (przyp. red.).

⁶² Tamże, s. 187.

Choć reformatorzy protestancy wierzyli w dosłowne, widzialne, słyszalne i majestatyczne powtórne przyjście Chrystusa, to jednak stopniowo ta biblijna prawda była wypaczana. Popularni dziewiętnastowieczni kaznodzieje uczyli, że Chrystus, gdy przyjdzie powtórnie, założy na ziemi tysiącletnie królestwo pokoju. Ta nauka prowadziła do duchowego letargu i zubożenia wobec chrześcijańskich wartości.

Niegdyś uczniowie Jezusa błędnie pojmowali sens pierwszego przyjścia Mesjasza. Sądziło się, że Chrystus przyszedł, by stać się Wodzem, który złamie jarzmo rzymskiej niewoli, a nie po to, by wyzwolić ludzi od potępienia i niewoli grzechu. Nie pojmowali celu Jego misji.

Przeczytaj Dz 1,9-11; Ap 1,7; Mt 24,27.30-31. Czego wersety te uczą o powtórnym przyjściu naszego Pana?

Gdy Chrystus przyszedł na ziemię po raz pierwszy jako dziecko urodzone w Betlejem, to niewielu ludzi zauważyło Jego przyjście. Jednak gdy przyjdzie powtórnie, „ujrzy go wszelkie oko” (Ap 1,7). Każdy usłyszy dźwięk trąby zwiastującej Jego przyjście. Wszyscy ujrzą Go przychodzącego w majestacie i chwale. Nie musimy błędzić w tej kwestii, gdyż *Pismo Święte* wyraźnie opisuje wydarzenia, jakie będą towarzyszyć powtórному przyjściu Chrystusa.

„Jedna z najbardziej uroczystych, a również najwspanialszych prawd objawionych w *Biblii* mówi o tym, że Chrystus przyjdzie powtórnie, aby dokończyć wielkie dzieło odkupienia. Ludowi Bożemu, który tak długo pielgrzymuje, przebywając w »krajnie i cieniu śmierci« (Mt 4,16), dana została cenna i wzbudzająca radość nadzieja w obietnicy ukazania się Tego, który jest zmartwychwstaniem i życiem (zob. J 11,25) i który przyjdzie, żeby sprowadzić z powrotem swoich wygnañców. Nauka o powtórным przyjściu stanowi główną myśl całego *Pisma Świętego*. Od dnia gdy pierwsza para ludzka ze smutkiem odeszła z Edenu, dzieki wiary oczekiwały nadejścia Obiecanego, który złamie moc niszczyciela, a ich wprowadzi na nowo do utraconego raj⁶³».

Adwentystyczny ewangelista Luther W. Warren (1864-1940) mawiał młodzieży:

— Jedynym sposobem, aby być gotowym na powtórne przyjście Chrystusa, jest przygotowanie się i pozostanie przygotowanym.

Przesłanie powtórного przyjścia Chrystusa jest pilnym wezwaniem dla każdego z nas, byśmy zbadali nasze serca i ocenili nasze duchowe życie. Jest to wezwanie do pobożnego życia. Nikt nie może pozostać obojętny wobec Chrystusa w perspektywie Jego powtórного przyjścia, albowiem każdy musi albo Go przyjąć i być gotowym na Jego powrót, albo Go odrzucić.

Przeczytaj 1 Tes 5,2-5 oraz Hbr 9,28. Jak wersety te budują naszą wiarę, przedstawiając sposób, w jaki Chrystus przyjdzie powtórnie na ziemię?

⁶³ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 186.

Jak Bóg posłużył się protestanckimi reformatorami, by odkryć na nowo prawdę o usprawiedliwieniu wyłącznie przez wiarę w Chrystusa, tak posłużył się Williamem Millerem, by odkryć na nowo, w jaki sposób Chrystus przyjdzie powtórnie. Miller pilnie studiował *Pismo Święte* i odkrył w nim Chrystusa, który miłuje go ponad ludzkie wyobrażenie. Z notesem i piórem w rękę zaczął czytać *Biblię* od *Księgi Rodzaju*, starając się zrozumieć każdy przeczytany werset. Porównując różne fragmenty *Pisma Świętego*, zauważył, że *Biblia* interpretuje się sama.

Przeczytaj Iz 28,9-10; Prz 8,8-9; J 16,13; 2 P 1,19-21. Jakie zasady interpretacji *Biblii* zauważasz w tych wersetach?

Gdy William Miller porównywał jedne fragmenty *Pisma Świętego* z drugimi, Bóg otwierał przed nim tajemnice *Biblii*. Miller szukał prawdy zawartej w *Biblii* jak ukrytego skarbu, a efekty tych poszukiwań przechodziły jego najśmielsze oczekiwania. Duch Święty objaśniał mu znaczenie Słowa Bożego. Biblijne proctwa studiował z taką samą pilnością, jak inne fragmenty *Pisma Świętego*.

Przeczytaj Dn 1,17; 2,45; 1 P 1,10-11; Ap 1,1-3. Czego wersety te uczą nas o zrozumieniu biblijnych proctw?

Symbole w księgach proroczych nie są tajemniczym kodem. Miłujący Bóg dał nam prorocze Słowo, by przygotować nas na końcowe wydarzenia, jakie wkrótce mają się rozegrać na świecie. William Miller dobrze rozumiał, że proctwa same najlepiej się interpretują. *Biblia* objaśnia symbole użyte w prorocztwach. Bestie/zwierzęta symbolizują królów lub królestwa (zob. Dn 7,17,23). Wichry oznaczają niszczycielskie siły (zob. Jr 49,36). Wody to ludy i narody (zob. Ap 17,15). Kobieta to symbol Kościoła (zob. Jr 6,2 BG; Ef 5,22-32). Powiązane z czasem proctwa *Księgi Daniela* i *Apokalipsy Jana* także są podane w symbolicznym języku, według którego jeden proroczy dzień symbolizuje rzeczywisty rok (zob. Lb 14,34; Ez 4,6). Gdy William Miller zastosował te zasady w interpretowaniu *Biblii*, to ze zdumieniem odkrył czas, który, jak sądził, miał być czasem powtórnego przyjścia Chrystusa.

Dlaczego właściwe zrozumienie proroczych symboli jest tak ważne dla naszej wiary?

William Miller zauważył, że wydarzenia przepowiedziane przez proroków precyzyjnie wypełniły przepowiednię: czterysta lat pobytu potomków Abrahama w Egipcie, czterdzieści lat wędrówki Izraelitów po pustyni, siedemdziesiąt lat niewoli babilońskiej i siedemdziesiąt tygodni wyznaczonych Izraelowi w *Księdze Daniela* (zob. Rdz 15,13; Lb 14,34; Jr 25,11; Dn 9,24).

Przeczytaj Mk 1,15; Ga 4,4; Rz 5,6. Co wersety te mówią o czasie pierwszego przyjścia Chrystusa?

Gdy Miller studiował prorocтва, porównując różne fragmenty *Pisma Świętego*, doszedł do wniosku, że skoro Bóg wyznaczył czas przełomowych wydarzeń opisanych w *Biblii*, to z pewnością wskazał także datę powtórnego przyjścia Chrystusa.

Przeczytaj Dn 8,14. Jakie wydarzenie miało nastąpić po zakończeniu dwóch tysięcy trzystu prorocznych dni?

William Miller przyjął, jako oczywisty w jego czasach, popularny pogląd, iż oczyszczenie świątyni oznacza oczyszczenie ziemi przez ogień. Pilnie studiował *Pismo Święte*, by zrozumieć to bardzo ważne wydarzenie. Odkrył powiązanie istniejące między 8. i 9. rozdziałem *Księgi Daniela*. W Dn 8,16 anioł otrzymał polecenie, by wyjaśnił Danielowi to widzenie. Pod koniec 8. rozdziału *Księgi Daniela* tylko część wizji tego rozdziału pozostała niewyjaśniona (zob. Dn 8,27), to jest część dotycząca dwóch tysięcy trzystu dni. Po pewnym czasie anioł wrócił do Daniela i oznajmił mu:

— „Oto wyszedłem, aby ci dać jasne zrozumienie” (Dn 9,22; zob. także Dn 9,23.25-27).

Anioł przybył, by pomóc prorokowi zrozumieć okres dwóch tysięcy trzystu dni. Wiemy to, bo zaraz po wezwaniu skierowanym do Daniela, by uważał na słowo i zrozumiał widzenia (zob. Dn 9,23), anioł powiedział:

— „Siedemdziesiąt tygodni wyznaczono twojemu ludowi i twojemu miastu świętemu” (Dn 9,24).

Słowo przetłumaczone jako *wyznaczono*, dosłownie oznacza: *odcięto*. Siedemdziesiąt prorocznych tygodni oznacza czterysta dziewięćdziesiąt rzeczywistych lat, które zostały odcięte. Od czego? Oczywiście od dwóch tysięcy trzystu dni — jedynej części widzenia z 8. rozdziału *Księgi Daniela*, której prorok nie rozumiał, a którą anioł przyszedł mu objaśnić.

Zatem należy założyć, że początek siedemdziesięciu tygodni: „Odkąd objawiło się słowo o ponownej odbudowie Jeruzalemu” (Dn 9,25), jest jednocześnie początkiem dwóch tysięcy trzystu dni. Miller zrozumiał, że jeśli ustalili datę rozpoczęcia obu okresów, wówczas łatwo obliczy także daty ich zakończenia.

Przeczytaj Ezd 7,7-13. Kiedy wydany został dekret (zarządzenie) pozwalający izraelskim repatriantom odbudować świątynię w Jerozolimie?

Dekret ten został wydany przez perskiego króla Artakserksesa w 457 roku przed Chrystusem. Był on ostatnim z serii trzech dekretów dotyczących powrotu Żydów do ojczyzny i odbudowy Jerozolimy oraz przywrócenia funkcjonowania świątyni. Ten trzeci dekret był najpełniejszy i to on wyznaczył początek proroczego okresu dwóch tysięcy trzystu dni/lat.

Przeczytaj Dn 9,25-26. Kiedy miał się rozpocząć ten proroczy okres? Jakie wydarzenia zostały przepowiedziane w tych wersetach?

W tym niezwykłym prorocत्वie Daniel przepowiada, że od objawienia się słowa „o ponownej odbudowie Jeruzalemu” (Dn 9,25) do przyjścia Mesjasza upłynie sześćdziesiąt dziewięć proroczych tygodni, to znaczy czterysta osiemdziesiąt trzy prorocze dni, czyli rzeczywiste lata. Ponieważ dekret został wydany jesienią 457 roku przed Chrystusem, czterysta osiemdziesiąt trzy lata upłynęły jesienią 27 roku po Chrystusie. Słowo Mesjasz oznacza Pomazańca. Jesienią 27 roku Chrystus został ochrzczony i namaszczony przez Ducha Świętego (zob. Dz 10,38). Po chrzcie Jezus udał się do Galilei, „głosząc ewangelię Bożą i mówiąc:

— Wypełnił się czas i przybliżyło się Królestwo Boże” (Mk 1,14-15).

Wiosną 31 roku, w środku ostatniego proroczego tygodnia, czyli trzy i pół roku po chrzcie, Jezus został ukrzyżowany. System ofiarniczy wskazujący na Baranka Bożego zakończył swoją funkcję wraz ze złożeniem prawdziwej ofiary przez Chrystusa na Golgocie. Symbol został wypełniony, a więc starotestamentowa służba ofiarnicza stała się zbędna. Jej biblijny opis zachował jedynie funkcję edukacyjną.

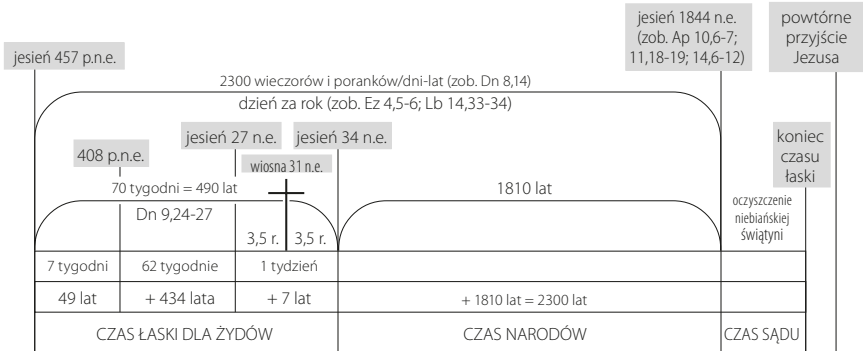
Przeczytaj Dn 9,27. Jakie wydarzenie zakończyło proroczy okres siedemdziesięciu tygodni?

Siedemdziesiąt tygodni, czyli czterysta dziewięćdziesiąt lat przeznaczone dla Żydów, zakończyło się w 34 roku, gdy Sanhedryn odrzucił ewangelię (zob. Dz 6,8-7,60).

Gdy odejmiemy czterysta dziewięćdziesiąt lat od dwóch tysięcy trzystu lat, pozostaje tysiąc osiemset dziesięć lat do końca dłuższego okresu proroczego. To prowadzi nas do 1844 roku. William Miller i pierwsi adwentyści wierzyli, że świątynia, o której mowa w Dn 8,14, to nasz glob. Zakładali więc, że Chrystus przyjdzie powtórnie i oczyści ziemię przez ogień w 1844 roku. (Zobacz wykres w piątkowej części lekcji).

DO DALSZEGO STUDIUM

Przyjrzyj się poniższemu wykresowi obrazującemu prorocтва o siedemdziesięciu tygodniach i dwóch tysiącach trzystu dniach. Te prorocze okresy zaczynają się w 457 roku przed Chrystusem i obejmują wydarzenia związane z Pomazańcem-Księciem stanowiące potwierdzenie prorocтва o siedemdziesięciu tygodniach. Na tej podstawie możemy łatwo ustalić, iż dwa tysiące trzysta lat kończy się jesienią 1844 roku.

„William Miller i jego towarzysze, podobnie jak pierwsi uczniowie, nie w pełni rozumieli wagę poselstwa, które głosili. Błędy, które długo panowały w Kościele, doprowadziły do niewłaściwej interpretacji ważnej kwestii zawartej w proroctwie. Dlatego mimo iż głosili poselstwo, jakie Bóg polecił im przekazać światu, z powodu niewłaściwego zrozumienia jego znaczenia doświadczyli rozczarowania”⁶⁴.

„Mimo to Bóg osiągnął swój cel, pozwalając, aby ostrzeżenie o sądzie zostało przekazane tak, jak je przekazało. Wielki dzień się zbliżał, a dzięki Bożej opatrności ludzie zostali poddani próbie tego, co i tak nastąpi w dniach ostatecznych, żeby sami mogli zobaczyć, co kryje się w ich sercach. Poselstwo miało przetestować i oczyścić Kościół. Jego członkowie mieli okazję zobaczyć, czy ich uczucia wiążą ich z tym światem, czy z Chrystusem i niebem. Mówili, że kochają Zbawiciela; teraz mieli szansę dać dowód swej miłości. Czy byli gotowi wyrzec się nadziei i ambicji, jakie wiązali z tym światem, i z radością powitać powracającego Pana? Poselstwo miało umożliwić im rozpoznanie ich prawdziwego duchowego stanu; zostało przekazane w miłości, aby pobudzić ich do szukania Pana w skrusze i pokorze”⁶⁵.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Czego możemy się nauczyć z doświadczenia Williama Millera? Czy Bóg czasami niweluje skutki naszego błędnego rozumowania?
2. Dlaczego zrozumienie Dn 9,24-27 jest tak ważne dla ustalenia wiarygodności *Biblii* i boskości Chrystusa?
3. Jaką rolę w planie zbawienia odgrywa zrozumienie biblijnych prorocत्व? Dlaczego prorocтво jest ważnym elementem Bożego planu?

⁶⁴ Ellen G. White, *Wielki bóg*, Warszawa 2019, s. 217.

⁶⁵ Tamże, s. 218.

DZIEŃ RODZINY CHRZEŚCIJAŃSKIEJ

W idealnym Bożym planie rodzina jest bezpieczną przystanią, gdzie każdy jest kochany i szanowany, gdzie pielęgnowana jest bliskość i zaufanie, gdzie kształtowany jest charakter i gdzie nabiera się siły do walki z przeciwnościami. Jednak żyjąc w grzesznym świecie, przeżywamy wiele rozczarowań i kryzysów rodzinnych oraz nie zawsze potrafimy sobie z nimi radzić.

Niech tegoroczny Dzień Rodziny Chrześcijańskiej skłoni nas do refleksji nie tylko nad Bożym planem, ale również nad Jego mocą. Ten, który zaplanował życie w rodzinie, wie, jak nam pomóc w okazywaniu wzajemnej miłości i w budowaniu bliskich relacji.

„Powodem rozdrowienia i niezgody w rodzinach i w Kościele jest odłączenie się od Chrystusa. Zbliżyć się do Chrystusa, oznacza zbliżyć się do siebie nawzajem” (Ellen G. White, *Chrześcijański dom*). Niech dobry Bóg pomoże nam być blisko Niego każdego dnia, słyszeć Jego głos oraz uczyć się od Niego miłości, cierpliwości i łagodności. Niech każda chrześcijańska rodzina będzie odbiciem Bożego charakteru i przedsmakiem nieba!

Jeżeli zmagasz się z problemami rodzinnymi i potrzebujesz wsparcia (duchowego, psychologicznego, mediacyjnego i tym podobnego), zgłoś się do Sekretariatu Rodziny, który działa w Kościele Adwentystów Dnia Siódmego. Kontakt: tel.: 602-498-292, e-mail: alicia.bylina@adwent.pl lub kancelaria@adwent.pl.